

«ΠΑΝΤΑ ΘΑ ΣΕ ΘΥΜΑΜΑΙ»

Ακόμα κι αν φεύγω μακριά,
εσένα θα θυμάμαι πάντα απ' τα παλιά,
διότι εσύ γλυκιά Ναυσικά,
μου έσωσες τη ζωή,
και μου χάρισες την ευκαιρία,
να δω κι άλλη χρυσή αυγή.
Κι όταν γυρίσω στην πατρίδα,
θυσίες θα σου προσφέρω,
γλυκομίλητη Νηρηίδα,
μέχρι τα βαθιά μου γεράματα,
έως ότου με πάρουν του χρόνου,
τα περάσματα.
Ποτέ δεν θα σε ξεχάσω θνητή θεά
πάντα θα σ' έχω φυλαγμένη στην καρδιά
Θανάσης Μεσσήνης, Α1

Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ

Ο Οδυσσέας και η Ναυσικά,
αγαπιόντουσαν κρυφά.
Είχαν έρωτα μεγάλο,
τίποτα από κάθε άλλο.
Όμως ο Οδυσσέας,
είχε βάλει έναν σκοπό
στην Ιθάκη να γυρίσει
και ας είχε δισταγμό.
Τον Τηλέμαχο αγαπά,
και δεν θα φύγει μακριά.
Ονειρεύεται πως τον προσμένει
στην προβλήτα του νησιού,
κι η γλυκιά η Πηνελόπη
να κοιτάζει μακριά
το καράβι που προφτάνει
με αγάπη και χαρά.
Ο Οδυσσέας με λαχτάρα,
έρχεται από μακριά
κάνει όνειρα τρελά,
που θα σφίξει αγκαλιά,
το δικό του το παιδί
που του χάρισε η ζωή.
Είναι χαρούμενος πολύ
και ευχαριστεί την τύχη του αυτή.
Και έτσι τελειώνει το ποίημα μου αυτό,
και η ιστορία του Οδυσσέα λέω εγώ.

Κωνσταντίνα Διακουμή, Α1

Αποχαιρετισμός...

Ο Οδυσσέας και η Ναυσικά πλησιάζουν ο ένας τον άλλον, η Ναυσικά με δάκρυα στα μάτια και ο Οδυσσέας με σκυμμένο το κεφάλι. Δεν μιλούν ο ένας με τον άλλον αλλά ούτε κοιτιούνται. Ο Οδυσσέας για να μην την πληγώσει πάει να φύγει αλλά η Ναυσικά τον πιάνει από τον ώμο και τον γυρνάει προς το μέρος της και τον παίρνει αγκαλιά με ορμή. Κοιτιούνται και η Ναυσικά πάει να τον αποχαιρετήσει. Έτσι γυρνάει πλάτη και φεύγει για την Ιθάκη με το πλοίο.

Κουτιβής Λευτέρης, Α1

«ΤΩΡΑ, ΚΑΘΩΣ ΦΕΥΓΩ...»

Τώρα, καθώς φεύγω
μακριά σου εσένα σκεπτόμενος,
θάλασσες μεγάλες θα διανύσω
και πέλαγα μακρινά και κοντινά

Τα μάτια σου το φως μου,
τα χείλια σου κύματα
στη θάλασσα είναι
καθώς ο θαλασσινός αέρας
θα μου θυμίζει τα όμορφα μαλλιά σου

Τον ουρανό θα κοιτώ
και το πρόσωπό σου
θα είναι σχηματισμένο στα σύννεφα
να μου δίνει θάρρος
στη διαδρομή μου

Και κάθε ψαράκι που θα
ξεπετάγεται από τον βυθό της
θάλασσας θα μου θυμίζει
εσένα με τις φίλες σου
να παίζεται με ένα τόπι

Μαργαρίτα Λάκκου, Α1

«ΑΝΤΙΟ»

Αντίο γλυκιά θεά θνητή
που σ' όλο τον κόσμο
εσύ θα είσαι η παντοτινή

Σου εύχομαι ό,τι κι αν ποθείς
ό,τι κι αν θέλεις στην ζωή
να το καταφέρεις

Αντίο γλυκιά θεά θνητή
που ακόμη κι αν γεράσεις
εσύ θα είσαι η παντοτινή

Φεύγω τώρα να πάω
στην Πατρίδα μου, μα ακόμα
κι από εκεί θα σε βλέπω
σαν μια χρυσή ηλιαχτίδα

Αντίο γλυκιά θεά θνητή
που ακόμη κι αν γεράσεις
εσύ θα είσαι η παντοτινή

Χάρης Δερμιτζάκης, Α1

Κι έτσι η μοιραία στιγμή ήρθε
Καθώς κι οι δύο τους περπατούσαν στα λευκά
Ο Οδυσσέας για μια στιγμή κοντοστάθηκε
ενώ του έλεγε γλυκά η Ναυσικά
“Ξένε, εσύ που με τα χίλια πάθη βγήκες στο νησί μας
θα μπορούσες να παραμείνεις και να ζήσεις και καλά
θα ζούσες με χαρές στο παλάτι μου μαζί μας
με κέφι, πολύ πλούτο και του κόσμου τ’ αγαθά
η απόφαση όμως δεν είναι δική μου
και ένα πράγμα σου ζητώ
να θυμάσαι την μορφή μου
σαν ένα άτομο συνετό
κι εκεί που πας, να είσαι σίγουρος
πως ό,τι κι αν γίνει
στο μυαλό μου θα είσαι ο πιο καλός
αυτό στη μνήμη μου θα μείνει”
Και τότε ο Οδυσσέας ευθύς
απαντά στη Ναυσικά
“Στην αρχή δεν ήξερα τι να πω
είσαι θνητή ή θεά;
τώρα το μυαλό μου είναι καθαρό
και όχι πνιγμένο στη μελαγχολία
την απάντηση μου τώρα θα στην πω
δεν θα κάνω καμία θυσία
θα σε θυμάμαι σαν αυτή που στα γόνατα της
αξίζω να βρεθώ”
Όταν σταμάτησαν να μιλάνε
αγκαλιάστηκαν, μια τελευταία φορά
και προς αντίθετες πλευρές αρχίσαν να περπατάνε
καθώς έλεγαν αντίο στα κλεφτά.

Μιχάλης Μισεγιάννης Α1

Λυδία Φωτιάδη, Α1

Λουλούδης Στέλιος, Α1

Κίτσου Βασιλική, Α1